

munale Raads Anbefalinger, thi da vil man være naaet et stort Skridt frem. Nægtes kan det ikke, at de kommunale Raad have et langt større Overblik over, hvad der er det tjenligste i Retning af Udlægning af Pligthuse i en nedlagt Gaards Sted, end man har det paa de ministerielle Kontorer, thi Forholdene kunne være meget forskellige paa de forskellige Steder i Landet.

Jeg skal saa kun føje et Par Bemærkninger til, hvad der blev udtalt i Gaar af ærede Medlemmer. Jeg slutter mig fuldstændig til den Tanke, som er bleven fremsat, at man i en ikke for fjern Fremtid bør komme bort fra det Pligtarbejde, som endnu eksisterer. Det er noget, som jeg tror kan gøres uden at skade. Om man skal gaa over til at paalægge Pligtarbejde efter Ejendomsskyld, kan være et andet Spørgsmaal, men jeg vilde anse det for langt rigtigere, om man kom bort fra dette Pligtarbejde, og her tænker jeg ogsaa paa Pligtkørsler.

Dernæst skal jeg gøre en Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen) med Hensyn til Anskaffelsen af Bykort — han tænker vel nærmest paa de saakaldte Udskiftningskort. Det er jo en Behagelighed, om man kunde have dem, men der er vel den Ulempe derved, at hvor et Udskiftningskort har været benyttet ved Matrikuleringen af Ejendommene ved Udstykningen, har Udskiftningskortet, saa vidt mig bekendt, ingen retslig Gyldighed, med andre Ord, det kan ikke benyttes, hverken ved Retstrætter eller ved Uenighed om Skel. Hvor der ikke har været benyttet Udskiftningskort ved Matrikuleringen, kunne de benyttes i Retstrætter — saaledes er det i hvert Fald opgivet mig. Hvis man kunde faa disse Bykort for en rimelig Betaling, og de virkelig havde nogen Værdi, vilde jeg indtrængende slutte mig til den Tanke, der blev fremsat derom.

Jeg skal slutte, idet jeg udtaler Haabet om, at det maa lykkes at komme et Skridt videre i Retning af en mere frindsat Lovgivning paa dette Omraade, end Lovforslaget angiver, idet jeg dog skal være villig til at indrømme, at der ved dette er sket et Skridt i Retning af at forbedre den bestaaende Lov.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet.

Birek: Jeg frafalder Ordet.

Landbrugsministeren (*Ole Hansen*):

Den Modtagelse, som det foreliggende Lovforslag har faaet her i Tinget under den stedfundne Behandling, har jeg ikke Grund til at være utilfreds med, eftersom jeg tør sige, at alle de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, have udtalt deres Tilslutning til de Forandringer, som her ere foreslaaede i den gældende Udstykningslov. Ganske vist har der været enkelte Medlemmer, der have ytret Ønsket om at gaa endnu betydelig videre, end Forslaget gør, og det gælder navnlig det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen) og det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (P. Bjerre). Dog tror jeg ikke, at jeg misforstod de ærede Medlemmer, naar jeg siger, at ogsaa de mente, at der bør være en Grænse baade for Udstykning og Sammenlægning af Landejendomme. Det vil efter min Mening ogsaa være ganske urigtigt at ophæve de Regler, som gælde paa dette Omraade.

Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds udtalte noget om, at han kunde ønske fuldstændig Frihed med Hensyn til Udstykning, jeg tror ikke, det gælder Sammenlægning, der ønsker det ærede Medlem sikkert ikke fuldstændig Frihed. Men naar den Slags Spørgsmaal rejses, forekommer det mig, at det var ret naturligt at opkaste det Spørgsmaal, om den Lovgivning, vi have haft paa dette Omraade i en lang Aarrække, har været til Skade, eller den har været til Gavn. Der er da ingen Tvivl for mig om, i hvad Retning Svaret gaar. Det vil absolut gaa i den Retning, at denne Lovgivning har været til meget stor Gavn for det danske Landbrug. Man vil dertil maaske sige: Det er let nok at sige det, men at bevise det, er noget andet. Uden at komme for stærkt ind paa Spørgsmaalet, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa den Betænkning, der for nogle Aar siden blev afgiven af den da nedsatte Landbokommission, hvor det meget stærkt fremhæves, hvor stor Skade der er sket i andre Lande, naar der er givet fuld Frihed paa disse Omraader. Dette gælder ikke alene England, men ogsaa for en Del af Tyskland. Men under disse Forhold er der, forekommer det mig, kun een Vej at gaa ved Drøftelsen af dette Spørgsmaal, og det er at bygge paa det bestaaende Grundlag, søge at indføre de Ændringer og Forbedringer, som Tiden kræver. Det er det, jeg har gjort ved det foreliggende Forslag, idet jeg betragter det som rigtigt og hel-